11

hann var kalladur Flóres, enn hún Blan
kiflúr, enn það þýdist, að hann þýði hvíti
blómmi, enn hún hvíta blómin; vildi kon
-úngur því svo son sinn kalla láta, að
hin kristna kona hafði sagt honumm
af hennar kristnir menn kalla svo hátíð;
því að hin kristna kona var vitur, þá
ljet konúngur fá henni son sinn til fóst
-ruis, utan það að ekki vildi hann, að
hennar drykki kristinnar konu brjóst,
og fjekk því til aðra konu, enn annars
fæddist hann upp við kristindóminn. Fæ-
ddi hún þessi börn svo unnm 3. vetur, að
jafnan áttu þau og drekka og snæða bæði
saman, enn ekki vissi hún hvernig hún
unni meira. Enn er þau vóru 5. vetra, þá
sýndust þau meiri vöxtunum enn jafnaldr
-ar þeirra, og fríðari enn flest önnur. Og
er konúngur sá son sinn svo vel vaxinn, og
á þeim aldri, að hann mátti hann til bók
ar setja, þá ljet hann fara sveininn til
skóla og til þess staðar er Gevilldar hei
-tir, enn meistarinn hjet Gjaides, hinn
vísasti maður, er menn vissu þar vera;
enn sveinninn grjet ákaflega og mælti:
lát Blankiflúr vera með mjer, sakir
þess að jeg hef ekki vanist mjer vakkunni
gleði haldið, ef hún er ekki hjá mjer.
Þá svarar konúngur: vil og, son minn, að
hún fari og nemi, hinir þínar sakir, að
þá leggir því meiri hug á nemi þitt; og
bauð hann meistaranum að kjenna
þeim. Tóru þau nú; þau vóru og stór-
lega hjá og elskuðust mjög; og ef annað
fór nokkuð, sagði það þegar því sem hei
-ma var, það sem hvíti.—

4; Enn þegar þau höfðu aldur til, þá tó
-ku þau að elskast með mikilli ást; þau
námu þá bók er heitir Ovidius; hún er gjö
rð af ást og elskuga; þótti þeim mikil
gleði og skjemtan að nema, því að þau
fundu þar í ást og kjærleik, og á fjórða
jafnalrugd, kunnu þau að tala latínu
hvor hinnumnn hljóð, er við þau átti.
Þóttist konúngur nú vita vinsemd þeirra
og óttaðist hann þegar, að hann mundi vilja
fá hennar sjer til konu, því að þau vóru
þá vaxin mjög; gjörúngur konúngur